

COMPRESSER

μια έκδοση των Metro Tools / εργαλεία για αυτόνομη προλεταριακή χρήση

διανέμεται στο δρόμο / για επικοινωνία metro.tools@yahoo.gr

φύλλο 1ο / Φλεβάρης- Μάρτης 2011

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Επειδή βλέπουμε πως διάφοροι έχουν αρχίσει να διεκδικούν πολεμικές αποζημιώσεις, τους λέμε ότι υπάρχει ένας ζουμερός οφειλέτης πολύ κοντύτερα από το Βερολίνο: Η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος! Σελ.4

Και ψάχναμε τόσο καιρό να βρούμε τι μας φταίει και δε το βρίσκαμε. Κι αφού δεν το βρήκαμε εμείς ήρθαν και μας το φόρεσαν καπέλο: φταίνει -λέει το παραμύθι- οι μετανάστες της νομικής. Σελ.2

Ο κυρ-Μήτσος και άλλα περιέργα "άτομα" στο βασίλειο της εργασίας Μισθοί κομμένοι, ωράριο κατά βούληση και τα ένσημα άφαντα. Κι όμως ακόμα και τώρα, που τα αποτελέσματα της κρίσης γίνονται όλο και πιο ορατά σε όλο και περισσότερους τομείς, εφιάλτη ζει μόνο όποιος μέχρι σήμερα κοιμόταν. Σελ.3

...Ο εργοδότης που δεν κολλάει ένσημα δεν είναι άτομο: είναι η προσωποποιημένη απόληξη ενός απρόσωπου, συλλογικού, βίαιου μηχανισμού που μορφοποιεί όλη τη γκάμα των ταξικών συμπεριφορών (ξεκινώντας απ' το τελευταίο μικροαφεντικό και τελειώνοντας στο ελληνικό κράτος) σε στάση επίθεσης εναντίων μας...

απόσπασμα από την αφίσα που κολλήσαμε στο κέντρο και σε γειτονίες της Αθήνας το Δεκέμβρη του 2010

ΚΑΤΑΝΑΛΩΝΟΥΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΣΑ ΠΑΡΑΓΟΥΜΕ;

Συγγνώμη αφεντικούλι!

Μάλλιασε η γλώσσα τους να μας λένε ότι η κρίση έχει προέλθει από κάποιου είδους «όργιο σπατάλης» του παρελθόντος! Ξεράθηκε το σάλιο τους να απαριθμούν σκάνδαλα και σκανδαλάκια και να μας τσαντίζουν με αιτιώρητους μιζαδόρους. Πάνω απ' όλα όμως, κόλλησαν οι τηλεοράσεις επαναλαμβάνοντας το γνωστό ρεφραίν: «Καταναλώνουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε». Ωραίο είναι αυτό το σλόγκαν, λακωνικό και κάπως... επιστημονικό, τουλάχιστον για όσους βλέπουν τις ομιλούσες κεφαλές στα παράθυρα και νομίζουν πως βλέπουν τίποτα σοφούς. Κυρίως όμως, νομίζουμε πως αυτός ο κωδικός που λέγεται και ξαναλέγεται σαν

ξόρκι για το ξεμάτιασμα, είναι επιτυχημένος γιατί, ενώ είναι ψέμα από τα λίγα, διατηρεί και κάποιες σχέσεις με την πραγματικότητα. Για παράδειγμα, πράγματι ετούτη η κοινωνία διαθέτει ένα κομμάτι που εξ ορισμού καταναλώνει πολλά περισσότερα απ' όσα παράγει και μάλιστα το προστατεύει αυτό το κομμάτι ως κόρη οφθαλμού.

Για τ' αφεντικά λέμε. Και όχι με τη γενική έννοια των απρόσωπων αρχόντων, αλλά για κάθε μικρό και μεγάλο αφεντικό που πληρώνει για να έχει εργάτες. Νομίζει κανείς αφελής πως ο πλούτος των μικρών και μεγάλων αφεντικών είναι αποτέλεσμα της δικής τους προσωπικής εργασίας; Όχι δα! Όλα όσα

μαζεύουν τα αφεντικά είναι αποτέλεσμα της εργασίας όσων δουλεύουν γι' αυτούς. Όλο το σύστημα της εργασίας και της αμοιβής της είναι κανονισμένο ώστε ένα σημαντικό κομμάτι αυτής της εργασίας να κλέβεται καθημερινά και να κατευθύνεται στους λογαριασμούς των αφεντικών. Τα αφεντικά λοιπόν βάζουν στην τσέπη απλήρωτο ένα κομμάτι της εργασίας μας, άρα το σύνολο των αμοιβών είναι εξ ορισμού μικρότερο από την αξία της συνολικής παραγωγής. Αυτό είναι άλλωστε και το πραγματικό «έλλειμμα» ετούτης της κοινωνίας: Το έλλειμμα ανάμεσα σε όσα παράγονται και όσα καταναλώνονται που δημιουργείται ακριβώς από το γεγονός της κλοπής της

εργασίας. Η κρίση που ως τώρα αποδίδεται σε οτιδήποτε άλλο, έχει τη ρίζα της σε αυτό ακριβώς το έλλειμμα.

Πάντως είναι με πολλούς τρόπους πετυχημένο αυτό το «καταναλώνουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε». Γιατί, εκτός που συγκαλύπτει τα πραγματικά αίτια της κρίσης, είναι και ειδικά σχεδιασμένο για να εκδοχή με κωδικό «πελαταικό κράτος» σύμφωνα με την οποία «για όλα φταίνε οι δημόσιοι υπάλληλοι που έφαγαν όλα τα λεφτά» θυμίζει σε ολόκληρη την εργατική τάξη το γεγονός του πολυετούς της συμβιβασμού με τα αφεντικά. Θυμίζει γραφεία πολιτευτών και βύσματα για τον στρατό, επισκέψεις στην

Οι Metro Tools είναι μια αυτόνομη πολιτική ομάδα. Σαν αν λέμε: Συλλογικότητα - Σκέψη - Συζήτηση - Συμφωνία - Αυτόνομη (από κόμματα και ΜΜΕ) δράση...και άλλα τέτοια σπάρια ζώα.

Στο όνομα βάλαμε τη λέξη "εργαλεία" γιατί αυτό είναι που ζητάνε να μας στερήσουν τα αφεντικά και αυτό είναι που πρέπει να ξανακατακτούμε καθημερινά: τα διανοητικά και πρακτικά μας εργαλεία.

Επίσης βάλαμε και τη λέξη "Μητρόπολη" γιατί είναι η καλύτερη λέξη που ξέρουμε για να περιγράψουμε το κοινωνικό μας περιβάλλον, αυτό το πανηγύρι εμπορεύματος όπου οι εργάτες είναι εργάτες ακόμα και όταν δεν είναι στη δουλειά, ακόμα και όταν είναι άνεργοι, ακόμα και όταν είναι νοικοκυρές...

έντυπο υλικό και αφίσες της ομάδας θα βρείτε και στο:

www.metrotools.wordpress.com

πολεοδομία για τη νομιμοποίηση του αυθαιρέτου, σβησμένες κλήσεις, δουλειές που βρέθηκαν μέσω φίλων και «φίλων» και πάνω απ' όλα ανεκπλήρωτα όνειρα διορισμού. Από το 1980 και μετά η ελληνική εργατική τάξη δέθηκε με τα κόμματα και το κράτος της και πίστεψε ότι ο ταξικός πόλεμος τελείωσε γιατί... όλοι οι αντιμαχόμενοι αργά ή γρήγορα θα διοριστούν! Μόνο που εκείνος ο συμβιβασμός σήμερα σπάει σε χίλια κομμάτια και μάλιστα μονομερώς από τη μεριά του κράτους που έχει αποφασίσει πως δεν τον χρειάζεται πλέον. Ε, φαίνεται πως η υπενθύμισή του μπορεί να είναι και αιτία ενοχών, κάπως σαν τις ενοχές μαμόθρεφτου πισιρικά που ξάφνου βρίσκεται να τον ξυλοφορτώνει η μαμά δίχως λόγο και αιτία (το δίχως άλλο κάποια μαλακία έχω κάνει και δεν το κατάλαβα). Αυτές είναι οι τύψεις που εγκαλούνται όταν τα κακά του «πελαταικού κράτους» επισημαίνονται και υπογραμμίζονται και μάλιστα από τους κατ' εξοχήν ειδικούς: τους αγαπημένους πολιτευτές που τόσα χρόνια τρέφονταν με τις υστερόβουλες ψήφους του ποιμνίου τους.

Αλλά οι ενοχές δεν τελειώνουν εδώ. Γιατί αυτό το «καταναλώνουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε» θυμίζει και τις επισκέψεις στις τράπεζες! Ααα... εκείνες οι ωραίες εποχές με τις κάρτες και τα στεγαστικά δάνεια, εκείνο το «χαίρετε κύριε διευθυντά τρα-

πέζης», εκείνο το αξιοπρεπές εκκαθαριστικό της εφορίας που εξασφάλιζε λίγη ακόμη «ποιότητα ζωής» με δανεικά τη στιγμή που ο μισθός ήδη δεν έφτανε ούτε για ζήτω... Η πλάκα είναι ότι στην πραγματικότητα ετούτο το σύστημα και το θεμελιώδες του έλλειμμα μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης που περιγράψαμε παραπάνω, δεν θα

“...ολόκληρη η διαδικασία του ιδεολογικού βομβαρδισμού του τελευταίου έτους είναι ένα υπολογισμένο μείγμα δημιουργίας ενοχών και στρατιωτικών διεξόδων λύτρωσης, κάπως σαν να σε εξομολογεί ένα μείγμα τηλεπαρουσιαστή και στρατιωτικού ιερέα...”

μπορούσε να υπάρξει δίχως τα τεράστια ποσά που δανείστηκε η εργατική τάξη από τις τράπεζες. Γιατί αυτά τα δανεικά λεφτά χρησιμοποιούν για να καταναλώνονται όλα αυτά που δεν μπορούσαν να καταναλωθούν αλλιώς, χρησιμοποιούν άρα για να συνεχίσουν τα αφεντικά να βάζουν στην τσέπη χρήμα. Αλλά που να καταλάβουν οι κουτοπόνηροι δανειζόμενοι. Δεν αντιλαμβάνονταν τα δανεικά σαν αυτό που ήταν, δηλαδή αεριτζίδικο κλείσιμο του καπιταλιστικού χάσματος

μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης και τρόπο για να μην ζητούν τίποτα ενώ στην πραγματικότητα τα λεφτά δεν έφταναν ούτε για ζήτω. Οι κουτοπόνηροι δανειζόμενοι προτιμούσαν να παριστάνουν τη στρουθοκάμηλο που βρήκε κάτω πορτοφόλι. Οπότε τώρα έχουν μετατραπεί σε στρουθοκάμηλο που βρήκε κάτω πορτοφόλι, το τσέπωσε, έχωσε την κεφαλα στην άμμο, αλλά παρόλ' αυτά την πιάσανε στα πράσα. Όταν λοιπόν οι υπάλληλοι των μμε (που, μην εκπλαγείτε τώρα, συγχρόνως είναι και υπάλληλοι των τραπεζών) τούς λένε «καταναλώνουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε», εκείνοι θυμούνται τη δουλοπρέπεια που τόσα χρόνια επεδείκνυαν μπρος στον τραπεζικό μηχανισμό. Κι αντί να τσαντίζονται κοκκινίζουν. Λογικό κι αυτό, γιατί με μια πολύ ισχυρή έννοια, ο καθένας είναι αυτό που νομίζει ότι είναι, εν προκειμένω ένας μαλάκας και μισός.

Πάντως, μ' αυτά και μ' αυτά, τα πράγματα πάνε ζάχαρη. Για τ' αφεντικά λέμε πάλι. Πάνω από ένα χρόνο κυριαρχούν στις εξηγήσεις της κρίσης, αποδίδουν τις ευθύνες σε όποιον συμφέρει και «αποκαθιστούν τη δικαιοσύνη». Η ντόπια εργατική τάξη, όχι μόνο δεν κατανοεί τις πραγματικές αιτίες των προβλημάτων της, αλλά είναι πρόθυμη να υιοθετήσει όποιο τακτικό σχέδιο αλληλοεξόντωσης σερβίρεται από τα αφεντικά και τους υπάλληλους τους. Κοιτάξετε για παράδειγμα

Με τους μετανάστες είμαστε μαζί, άμεση απέλαση σε μπάτσους και ναζί

Και ψάχναμε τόσο καιρό να βρούμε τι μας φταίει και δε το βρήκαμε. Κι αφού δεν το βρήκαμε εμείς ήρθαν και μας το φόρεσαν καπέλο: φταίνε -λέει το παρμύθι- οι μετανάστες της νομικής.

Και σε τι φταίνε ρε παιδιά;

Μήπως επειδή εμποδίζουν τους φοιτητούληδες να μορφώνονται, να γίνονται δικαστές και να μας ρίχνουν μετά τις φυλακές κουνώντας μας δασκαλιστικά το δάχτυλο; Μήπως επειδή κάνουν «το έγκλημα» να ζητάνε χαρτιά; Μήπως επειδή διεκδικούν το δικαίωμα να μην τους κυνηγάνε οι μπάτσοι «μόνο και μόνο επειδή είναι παράνομοι»; Μήπως επειδή τολμούν να μιλάνε για χαμηλά μεροκάματα; Μήπως επειδή θέλουν να τους κολλάνε ένσημα; Μήπως επειδή τα 'χουν πάρει με τους έλληνες ρατσιστές;

Και γιατί τόση χολή εναντίον τους;

Οι μετανάστες κονομάνε σε βάρος μας; Οι μετανάστες μας ζητάνε το νοίκι; Οι μετανάστες μας κόβουν τους μισθούς; Οι μετανάστες διαλύουν τις συγκοινωνίες; Οι μετανάστες βουλιάζουν το ΙΚΑ; Οι μετανάστες εξαφανίζουν τις συντάξεις; Οι μετανάστες κανονίζουν ποιος θα απολύεται και ποιος θα δουλεύει; Οι μετανάστες μας κάνουν τη ζωή πατίνι; Οι μετανάστες φταίνε για τα

δικά μας χάλια;

Μήπως όμως ο οχετός εναντίον των μεταναστών κρύβει στο βάθος - βάθος του έναν αντεστραμμένο θαυμασμό; Ένα επίμονο κέντρισμα που όλοι το νιώθουν, αλλά κανείς δεν το παραδέχεται; Γιατί κακά τα ψέματα οι μετανάστες της νομικής έκαναν κάτι που ήθελε κότσια. Αντί να κλαψουρίσουν για την κακιά τη μοίρα και το κακό το ριζικό, ύψωσαν τη φωνή τους, σήκωσαν τη γροθιά τους, κοίταξαν στα μάτια τα αφεντικά και τους μπάτσους τους και μίλησαν για το δικίο τους. Με λίγα λόγια έκαναν **αυτό που εδώ και χρόνια οι έλληνες εργάτες απέφευγαν όπως ο διάολος το λιβάνι: κατάλαβαν τι τους φταίει και πάλεψαν εναντίον του.**

Ε, είναι μετά να μη τους πιάνουν όλους οι ζηλιές τους;

Κι άλλοι λόγοι για να ζηλεύουμε: οι αιγύπτιοι, οι τυνήσιοι και οι αλγερίνοι εργάτες εκτός που τα έκαναν όλα λαμπόγυαλο στις χώρες τους, εκτός που τα βάλαν με την αστυνομία και τη στρατιωτική δικτατορία που κάνει κουμάντο, εκτός που είχαν εκατοντάδες νεκρούς, κατάφεραν και κάτι άλλο: **απέδειξαν ότι για να κερδίσεις δεν αρκεί να μυξοκλάεις - πρέπει και να παλεύεις....**

μα πόσο πρόθυμοι είναι όλοι να εστιάσουν σε όλα τα άλλα ζητήματα που τους δείχνει το μεγάλο δάχτυλο: Οι μετανάστες εργάτες που βρωμίζουν το δρόμο! Η εγκληματικότητα! Η τιμωρία των μίζαδωρων! Το νοικοκύρεμα! Η αστυνόμευση! Η κακιά τρόικα που δεν αφήνει το κράτος να μας κάνει γούτσου γούτσου όπως παλιά! Το Αιγαίο που έχει πετρέλαιο αλλά τα φυλάνε οι παλιότουρκοι και δεν μας τα δίνουν!

Όπως παρατηρούμε κοιτάζοντας αυτή τη σειρά, τα νέα μας προβλήματα και οι λύσεις τους δεν είναι άσχετα μεταξύ τους. Αντιθέτως, ολόκληρη η διαδικασία του ιδεολογικού βομβαρδισμού του τελευταίου έτους είναι ένα υπολογισμένο μείγμα δημιουργίας ενοχών και στρατιωτικών διεξόδων λύτρωσης, κάπως σαν να σε εξομολογεί ένα μείγμα τηλεπαρουσιαστή και στρατιωτικού ιερέα. Και όλο μαζί το πακέτο διαγράφει ένα δρόμο προς την εθνική ενότητα, προς την ανακάλυψη ενός νέου «εμείς» μετά το «εμείς» των συμβιβασμών της μεταπολίτευσης που χρειάστηκε λίγο παραπάνω από ένα χρόνο για να γίνει συντρίμια. Οπωσδήποτε, αυτό το καινούριο «εμείς» θα έχει ορισμένα κοινά με το παλιό πρώτο πληθυντικό, συγκεκριμένα τη συστράτευση

ση εργατών και αφεντικών. Μόνο που τώρα αυτή η συστράτευση θα κοιτάζει σε μεγάλους στόχους και θα είναι εμπλουτισμένη με καινούριο στόχο: μια καλή δόση μπάτσων, τίποτα εθνικά δίκαια, καλή ποσότητα διακρατικού ανταγωνισμού, επιστημονικά στρατόπεδα συγκέντρωσης (κατ' αρχήν για τους «παράνομους» μετανάστες)... Με λίγα λόγια εκείνο που διαγράφεται για το μέλλον είναι η πορεία προς τον ολοκληρωτισμό. Και τι περιμένατε; Λουλουδάκια;

Η πρώτη αφίσα που κυκλοφορήσαμε ένα χρόνο πριν, είχε τίτλο «Βρε κάτι μούτρα που κάουμνε». Και τελείωνε έτσι: «Οι έλληνες εργάτες, μια φορά κι έναν καιρό επέλεξαν να πουλήσουν τη συνειδησή τους στα κωλόμπαρα και τα χρηματιστήρια. Κι η έλλειψη συνειδησης, για την εργατική τάξη είναι γραμμάτιο που πληρώνεται μια ζωή! Όσο για τα επόμενα επεισόδια το βέβαιο είναι ένα: Αν συνεχίσουμε έτσι, αν επιμένουμε να μην ανακαλύπτουμε τους συλλογικούς τρόπους να καταλάβουμε τι φταίει και να το χτυπήσουμε... Ε, του χρόνου να δείτε μούτρα!!!».

Εκείνο το «του χρόνου» κατέφτασε αμείλικτο. Και αυτό τι μούτρα κάνουν! αδερφάκι μου δε λέγεται!

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ:
ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΣΗΜΕΡΑ
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΕΡΟΥΝ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ,
ΔΗΛΑΔΗ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ
ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ ΣΤΟ ΜΕΜΟΝ.

ΜΑ ΒΕΒΑΙΑ, ΤΖΙΝΟ,
ΕΧΟΥΜΕ ΟΛΗ ΤΗ ΖΩΗ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΑΣ, ΕΞ

Altan, Ιταλία, μέσα του 70'

γιατί κάποιες ιδεολογίες που "σπρώχνουν" τα αφεντικά είναι τόσο πετυχημένες που δεν τις ξεχνάνε εύκολα... αλλά αυτό ισχύει και για μας, έτσι;

Όσοι τον τελευταίο καιρό είναι σε «αναζήτηση εργασίας» γνωρίζουν από πρώτο χέρι ότι η κατάσταση είναι πραγματικά δύσκολη. Μισθοί κομμένοι, ωράριο κατά βούληση και τα ένσημα άφαντα. Κι όμως ακόμα και τώρα, που τα αποτελέσματα της κρίσης γίνονται όλο και πιο ορατά σε όλο και περισσότερους τομείς, εφιάλτη ζει μόνο όποιος μέχρι σήμερα κοιμόταν. Γιατί όλα αυτά που συμβαίνουν, μεταξύ αυτών και η μαύρη εργασία, έχουν τις ρίζες τους στο χτες. Τότε, δηλαδή, που ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης έβλεπε τον εαυτό του προσωρινά ως εργάτη και τις περισσότερες φορές αδιαφορούσε για το αν θα παίρνει ένσημα που δεν του έμπαινε κανένα θέμα να διεκδικήσει τίποτα και που βασιλευε η λογική «τα ένσημα στο χέρι» ή το «σήμερα δουλεύω αύριο φεύγω, πού να ζητάω ένσημα τώρα» που το μόνο που έβλεπε στην ασφάλιση ήταν το μακρινό μέλλον μιας σύνταξης, **λες και κανένας δεν θα πάθαινε τίπο-**

συνεπώς ούτε σταματά στα ένσημα που δεν κολλιούνται. Ίσως απλά να αποτελεί την υλική έκφραση του συσχετισμού δυνάμεων ανάμεσα στους εργάτες συνολικά σαν τάξη και τα αφεντικά επίσης συνολικά σαν τάξη. Η ταξική ήττα έχει φτάσει, άλλωστε, σε τέτοιο σημείο που να θεωρούμε ότι συμβαίνει γύρω μας αναπόφευκτο. Και κάπως έτσι, δυσκολευόμαστε να δούμε την ήττα αυτή **σε κάθε δουλειά στην οποία ατομική διαπραγμάτευση σημαίνει διαπραγμάτευση με τους όρους του αφεντικού**· την ήττα σε κάθε δουλειά που οι εργάτες δεν είναι οργανωμένοι συλλογικά στο σύνολό τους, ώστε να διαπραγματεύονται δυναμικά στο σύνολό τους. Γιατί εκείνη τη στιγμή μπορεί να νομίζεις ότι είσαι ένα άτομο απέναντι σε ένα άλλο άτομο, και οι δύο τυπικά ίσοι στην αγορά εργασίας, αλλά στην ουσία είσαι ένα άτομο μπροστά σε μια τάξη· εκείνη των αφεντικών. Των αφεντικών, που με κάθε μικρή ή μεγάλη αφορμή απαιτούν υποχωρή-

Ο κυρ-Μήτσος και άλλα περίεργα "άτομα" στο βασίλειο της εργασίας

τα και ποτέ σαν να ζούσε σε ένα αιώνιο παρόν. Αλλά και τότε που πολλοί πίστεψαν ότι θα γίνουν (και πολλοί έγιναν) αφεντικά εν μια νυκτί πατώντας πάνω στη φθηνή και μαύρη εργασία των μεταναστών. Μια βία, την οποία πολλοί εκμεταλλεύθηκαν και ακόμα περισσότεροι την ανέχτηκαν. Γιατί ποιος μπορεί να ξεχάσει πως όταν για είκοσι χρόνια οι μετανάστες δούλευαν ανασφάλιστοι σε καθεστώς παρανομίας, οι ντόπιοι εργάτες έβλεπαν την επίθεση κατά των μεταναστών ως κάτι που αφορούσε τις ζωές κάποιων άλλων κι όχι ως κάτι που αφορούσε και το δικό τους μέλλον; Εκείνη την εποχή, βέβαια, κανείς δεν σκεφτόταν πως δεν θα αργούσε η ώρα που και οι ντόπιοι εργαζόμενοι θα ξέχναγαν τι πάει να πει ένσημο.

σεις απαιτούν να κάνουμε όλοι μαζί λίγη υπομονή για «να βγούμε από την κρίση». Απαιτούν, με άλλα λόγια, να μην έχουμε πρόβλημα, να δουλεύουμε μαύροι και ανασφάλιστοι γιατί «οι καιροί είναι δύσκολοι» να μην ερμηνεύουμε την επίθεση που δεχόμαστε ως συλλογική ταξική εμπειρία, αλλά ως ξεχωριστές, ατομικές εμπειρίες. Και πώς, άλλωστε, να δούμε ότι **απέναντί μας έχουμε μια ολόκληρη τάξη**, όταν αντιλαμβάνομαστε καταστάσεις σαν τις παραπάνω ως κάτι που συμβαίνει στον καθένα ατομικά και δεν τις παραδεχόμαστε στην ολότητά τους, όταν δικαιολογούμε το κάθε μεμονωμένο αφεντικό πιστεύοντας ότι έχει κι αυτό «βάσανα» και «δεν βγαίνει» ή ότι «θέλει να βάλει ένσημα, αλλά δεν μπορεί»;

Αυτές οι συμπεριφορές μα και πολλές περισσότερες είναι που έστρωσαν το δρόμο για όσα ζούμε τώρα και όσα θα έλθουν αργότερα. Η μαύρη εργασία που γίνεται πλέον κανόνας και συστατικό στοιχείο της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης έχει περάσει προ πολλού και τα σύνορα της ντόπιας εργατικής τάξης. Αυτό που βλέπουμε να συμβαίνει, μεταξύ των άλλων, είναι η επισφράγιση καταστάσεων που ήδη ίσχυαν σε μεγάλη έκταση στην αγορά εργασίας. Γιατί ναι, όντως, υπάρχουν νόμοι που λένε ότι π.χ η μαύρη εργασία είναι παράνομη, αλλά ουσιαστικά λίγα είναι τα αφεντικά που βάζουν ένσημα. Ο Νόμος λέει «μισθοί», αλλά σχεδόν παντού μισθός είναι ό,τι καταφέρει να συνεννοηθεί ο καθένας από μόνος του. Δεν είναι λογικό άλμα, επομένως, να ισχυριστούμε ότι αν δεν μπαίνει ούτε ένα ένσημο σε κάποια φάση και οι νόμοι θα αλλάξουν.

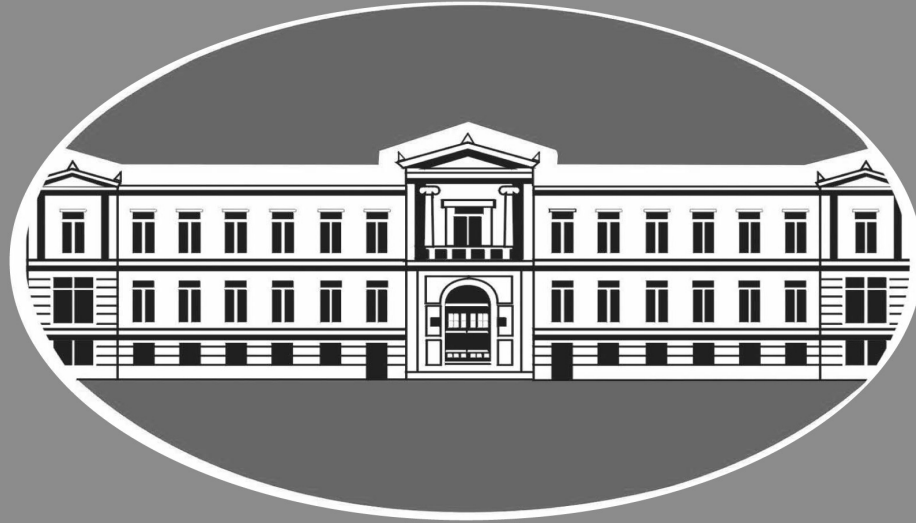
Ωστόσο, η διαδικασία υποτίμησης της εργατικής μας δύναμης, ούτε αρχίζει και

Σε αντίθεση, βέβαια, με τις δικές μας σκοτούρες, τα αφεντικά δείχνουν να έχουν πλήρη αντίληψη της θέσης τους και της τωρινής τους υπεροχής. Ακόμα, λοιπόν, κι αν υπήρξε ποτέ (λέμε τώρα...) ο μύθος του καλού αφεντικού, του τύπου που «ξηγιέται καλά», αυτός τώρα έχει πεθάνει γιατί ο εργοδότης που δεν κολλάει ένσημα δεν είναι άτομο (ακόμα κι αν πρόκειται για τον κάθε κυρ-Μήτσο). Είναι, αντίθετα, ο «άξιος εκπρόσωπος» της τάξης των αφεντικών που εργάζεται μεθοδευμένα και εντατικά εναντίμας και που έχει πολύ υλικά συμφέροντα. Συμφέροντα που γίνονται πολιτική και καθορίζουν με τη σειρά τους τις εργασιακές σχέσεις. Και για όλα αυτά δεν φταίει ούτε οι ξένοι εργάτες που και καλά ρίχνουν τα μεροκάματα, ούτε η κακιά η μοίρα και το κακό το ριζικό. Φταίει που έχουμε γίνει τόσο ακίνδυνοι ως εργάτες. **Φταίει που είμαστε κομματιασμένοι κι έχουμε ξεχάσει να σχεδιάζουμε σαν τάξη, αυτόνομα, τη συνολική ανατίμηση των ζωών μας.**

Είναι ιδέα μας, ή διάφοροι
έχουν αρχίσει να διεκδικούν

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ;

metrottools.wordpress.com, 2/11

Γιατί, αν είναι έτσι, υπάρχει ένας ζουμερός οφειλέτης
πολύ πιο κοντά απ ό,τι το Βερολίνο:

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ!!! (της Ελλάδος)

Εκλεκτά στελέχη της δικτατορίας του Μεταξά είχαν στενές σχέσεις με την Εθνική Τράπεζα: ο υπουργός οικονομικών κύριος Ζαβιτσιάνος, ο υπουργός προνοίας και για λίγο πρωθυπουργός κύριος Κορυζής, ο υπερυπουργός κύριος Διάκος και δεν χωράνε άλλοι ειδάλως θα βάζαμε. Θα έλεγε κανείς πως η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος αποτέλεσε έναν εξαιρετο (για να μην πούμε τον βασικό) σπόνσορα της εν λόγω φασιστικής δικτατορίας.

Επίσης, κατά τη διάρκεια του λιμού του πρώτου χρόνου της γερμανικής κατοχής, και ενώ ούτε εκατό, ούτε διακόσιοι όπως στο Δίστομο, αλλά ΕΚΑΤΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ Αθηναίοι πέθαιναν από την πείνα σαν αδέσποτα σκυλιά στους δρόμους της πόλης, η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας επιδόθηκε μετά μανίας σε αγοραπωλησίες ακινήτων, ιδιοκτησιών και επιχειρήσεων για ένα κομμάτι ψωμί. Με λίγα λόγια η Εθνική Τράπεζα στάθηκε ο

συλλογικός μαυραγορίτης της περιόδου, αν και αυτό δεν φαίνεται στις ταινίες, πιθανότατα γιατί ο Αρτέμης Μάτσας δεν είχε την κατάλληλη φάτσα για να παίξει τον διοικητή της Εθνικής κύριο Ζαβιτσιάνο.

Εξάλλου, η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας ήταν μία από τις λίγες οντότητες που κατά την περίοδο της κατοχής αντιστάθηκαν δημόσια και επιτυχημένα σε κρατικά διατάγματα. Συγκεκριμένα, τον Οκτώβρη του 1943, η Εθνική Τράπεζα ματαίωσε την διάθεση των περιουσιακών της στοιχείων (μεγάλο μέρος των οποίων είχε όπως είδαμε αποκτήσει στη μαύρη αγορά) στο χρηματιστήριο. Το κατόρθωμα έλαβε χώρα μετά από νικηφόρα αντιπαράθεση με τα σχέδια των κατοχικών ιθυνόντων που ισχυρίζονταν πως μια τέτοια κίνηση θα μείωνε μεν την περιουσία της Εθνικής Τράπεζας, θα μείωνε όμως ταυτόχρονα και τις τιμές των τροφίμων.

Μ' αυτά και μ' αυτά, η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας, κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής διπλασίασε το συνολικό της ενεργητικό! Δηλαδή διπλά λεφτά σε είδος -για να μην τα επηρεάζει ο πληθωρισμός!

Γι' αυτό σας λέμε αγαπητοί διεκδικητές των πολεμικών αποζημιώσεων, εσείς που δεν ξεχνάτε ποτέ, εσείς που δεν αφήνετε τίποτα να πέσει χάμω: Η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας χρωστάει πολλά, είναι κοντά και πάνω απ' όλα μιλάτε την ίδια γλώσσα, οπότε θα έχετε πολύ λιγότερα προβλήματα συνεννόησης!

Ίδου η ρόδος ιδού και το πήδημα!

Ο Ελληνικός λαός απαιτεί δικαιοσύνη!

Εμπρός για την Εθνική Τράπεζα!

εργαλεία για αυτόνομη
προλεταριακή χρήση